

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.014/2023/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a felperesi ügyvéd (felp. képv. címe) által képviselt **Felperes1** (felperes címe) felperesnek – a György Ügyvédi Iroda (alp. képv. címe, ügyintéző: dr. György Péter ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen munkabér megfizetése és egyéb követelés tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 26.M.70.234/2022/5. számú ítéletével szemben az alperes által 6. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja azzal, hogy a 33.800 (harmincháromezer nyolcszáz) forint elsőfokú eljárási illetéket e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára kell megfizetni.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perkoltséget, továbbá az esedékesség napjáig 30.546 (harmincezer-ötszáznegyvenhat) forint fellebbezési eljárási illetéket az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. november 28. napján meghozott 26.M.70.234/2022/5. számú ítéletével – helyt adva a felperes keresetének – 456.143 forint elmaradt munkabér, 107.172 forint szabadságmegváltás, késedelmi kamat és 410.000 forint

perköltség megfizetésére kötelezte az alperest. Az elsőfokú bíróság rendelkezett az előzetes végrehajthatóság és az alperest terhelő eljárási illeték megfizetése tárgyában is.

[2] Az elsőfokú bíróság a döntését a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (1), (2) bekezdésére, továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 190. § (1), (2) bekezdésére, 203. § (1), (2) és (3) bekezdésére és a 266. § (1), (2), (3) és (4) bekezdésére alapította.

[3] A pernyertes felperest megillető ügyvédi munkadíjról a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. Megállapította, hogy a felperes megbízási szerződés és költségjegyzék alapján számította fel a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló perköltség igényét. Az elsőfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján annak megfelelően kötelezte az alperest a perköltség megfizetésére.

Az alperes fellebbezése

[4] Az alperes fellebbezésében kizárólag a felperes javára megítélt perköltség összegét vitatta és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával azt 28.166 forintban kérte meghatározni.

[5] Előadta, hogy a felperes megbízási szerződés alapján felszámított perköltségigénye túlzott mértékű volt. A megbízási szerződésben meghatározott 350.000 forint alapdíj és az egy tárgyalás alapján felszámított további 60.000 forint díjazás ugyanis csak csekély mértékkel volt kevesebb a pertárgy értékénél, azaz 563.315 forintnál. Az alperes ezzel összefüggésben az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti számítási módra hivatkozott és a felperest megillető perköltséget 28.166 forintban kérte megállapítani. Álláspontja szerint az így kiszámítható és az elsőfokú bíróság által megítélt összegek közötti különbségből is nyilvánvaló, hogy a felperes által felszámított perköltség eltúlzott mértékű volt.

[6] Az alperes fellebbezésében az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alkalmazásával is kérte a felszámított perköltség mérséklését arra hivatkozva, hogy az ügyvédi munkadíj nem állt arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A Pp. 83. §-ához fűzött nagykommentár alapján arra hivatkozott, hogy a bíróságnak a perköltségre vonatkozó rendelkezés során figyelemmel kell lennie a jogszabályokra (illeték, ügyvédi munkadíj), továbbá a költségek felmerülésére, azok összegére, arra, hogy a per adatai, a felek által előadottak a költségfelszámítást mennyiben támasztják alá. A bíróság köteles mérlegelni, hogy a felszámított költség mennyiben felel meg „a perköltség fogalma szerinti követelményeknek”. Ennek során értékelni kell, hogy a felszámított költség a perbeli jogérvényesítéssel okozati összefüggésben és szükségképpen merült-e fel.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezéssel támadott rendelkezés vonatkozásában az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte az IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján.

[8] Kifejtette, hogy az alperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a pertárgyérték jelentőségére, tekintettel arra, hogy a 2018. január 1-jétől hatályos jogszabálmódosítás következtében az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alkalmazása körében a felszámított ügyvédi munkadíj kizárólag abban az esetben mérsékelhető, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[9] A felperes vitatta az alperesi fellebbezést a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység tekintetében is. Előadta, hogy az elsőfokú eljárás során megfelelő színvonalú, a perkonzentráció elvének megfelelő ügyvédi munkát végzett. Ez alapján már az első tárgyaláson rendelkezésre állt minden adat és bizonyíték az érdemi döntés meghozatalához.

[10] A felperessel két alkalommal került sor konzultációra, amely részletes tanácsadásból, jogi kockázatelemzésből állt, továbbá a felperes által rendelkezésre bocsátott dokumentumok elemzéséből számítások és kalkulációk elvégzéséből. A jogi képviseleti tevékenységet nehezítette, hogy bérjegyzékek az alperes kötelezettségszegő magatartása miatt nem álltak rendelkezésre. A per előkészítése mindezek alapján hat órát vett igénybe. A keresetlevél előterjesztése négyórás munkaidőt igényelt, a digitalizálás és az iratok benyújtása további egy óra munkaidőt jelentett.

[11] Az elsőfokú eljárás folyamán is adott tájékoztatást a felperesnek, az időközben az alperes által csatolt bizonyítékokat kiértékelte és ez alapján újabb számításokat végzett, ami további két óra munkaidőt jelentett. A felperes jogi képviselője részt vett az elsőfokú bíróság által tartott tárgyaláson, ahol feloldotta számítások közötti ellentmondásokat és ennek következtében volt lehetőség érdemi döntés meghozatalára. Ez további egy munkaórát jelentett. A 14 ügyvédi munkaóra alapulvételével az ekként felszámított 410.000 forint nem minősült aránytalannak és eltúlzottnak.

[12] A felperes hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Pf.20.220/2021/7. számú határozata alapján arra, hogy a 25.000 forintos ügyvédi óradíj az ügyvédi piaci árszabásnak megfelel. Jelen perben nem óradíjas megállapodás jött létre a jogi képviselő és a felperes között, de a képviseleti tevékenységet munkaórára lebontva 30.000 forint/óra összeg volt kalkulálható. A

2022. évi inflációs adatokra figyelemmel ez az összeg elfogadhatónak minősült és az arányban állt az elvégzett ügyvédi munkával is.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[14] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, ezért nem érintette az ügy érdemére vonatkozó rendelkezéseket.

[15] Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a pertárgyérték jelentőségére. Amint arra a felperes helytállóan hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében, az IM rendelet 2. § (2) bekezdésének 2018. január 1-jével hatályos rendelkezése értelmében, a megbízási szerződés alapján felszámított ügyvédi munkadíj összegét a bíróság kizárólag abban az esetben mérsékelheti, amennyiben az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Ebből az következik, hogy a pertárgy értéke nem képezheti az ügyvédi munkadíj mérséklésének alapját.

[16] A másodfokú bíróság alaptalannak találta az ügyvédi tevékenységgel összefüggő fellebbezési érvelést is. A per iratanyaga alapján megállapítható volt, hogy a felperesi beadványok munka- és időigényessége, alapossága lehetővé tette az ügy megfelelő előkészítését, az elsőfokú eljárás során bírósági meghagyás kibocsátására is sor került. Az első tárgyaláson minden szükséges adat rendelkezésre állt az érdemi döntés meghozatalához, a tárgyaláson az alperesi képviselővel ellentétben a felperes jogi képviselője jelen volt.

[17] A fellebbezési ellenkérelemben a képviselet ellátásával felmerülő, továbbá a keresetlevél előterjesztéséhez és a tárgyalási képviselethez szükséges egyeztetésekkel kapcsolatban megjelölt időtartamokat a másodfokú bíróság reálisnak, életszerűnek és az adott ügygel összefüggőnek találta. Az előbbiekből okán a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység alapján sem látott lehetőséget az ügyvédi munkadíj, mint perköltség mérséklésére.

[18] A fentiekre tekintettel az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét – annak helyes indokaira tekintettel – helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[19] Az alperes a fellebbezési eljárásban pervesztes lett, a fellebbezéssel érintett pertárgyértéket a másodfokú bíróság az alapján határozta meg, hogy az alperes a 410.000 forint helyett 28.166 forintban kérte meghatározni. A két összeg különbözete, vagyis 381.834 forint volt a fellebbezett pertárgyérték.

[20] A pernyertes felperes az IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján igényelte a másodfokú perköltségét áfa felszámítása nélkül, amelyet a másodfokú bíróság a fentiekre figyelemmel 10.000 forintban határozott meg.

[21] A másodfokú bíróság tájékoztatja az alperest, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 illetékbevételei számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[22] Az eljárási illetékre és a fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (1) bekezdésén, 42. § (1) bekezdés a) pontján, 46. § (1) bekezdésén és 78.§ (4) bekezdésén alapult, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2a) bekezdésére.

[23] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2023. február 28.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró